

[P. Andersen.]

søge at skaffe Arbejde frem, naar det kan ske under nogenlunde rimelige og fornuftige Vilkaar. Og der gives jo i saa Henseende ikke nogen rimeligere Vilkaar for Statskassen end netop det Forslag, der foreligger her, ifølge hvilket Statskassen ikke kommer til at betale en Øre for det store Byggearbejde, der bliver sat i Gang.

Der er ogsaa, det vil jeg dog sige til det ærede Medlem Fru Elna Munch, i de foreliggende Forslag noget, der tager Hensyn til Forholdene paa selve det gamle kongelige Teater, idet der foreligger en Udtalelse om, at der gennem disse Forslags Vedtagelse vil blive anvendt en Sum paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller lidt mere til en Udvidelse og Sikring af Forholdene paa det gamle kongelige Teaters Scene. Hvis man gennemfører disse Forslag, bliver altsaa denne Bevilling effektiv, saa bliver dette Arbejde paabegyndt, saa bliver Brandsikkerheden større paa det gamle kongelige Teater, end den er i Øjeblikket. Hvis man ikke vedtager de foreliggende Lovforslag, sker der intet i saa Henseende i denne Omgang, saa kommer denne Sag til for Fremtiden at ligge, som den har ligget hidtil. Brandfaren paa det kongelige Teater er noget, man taler om, det er noget, man er bekymret for, det er et Skræmmebillede, men Forholdene bliver ved at være uforandret, som de er og har været ned gennem Tiderne.

Jeg vil derfor gerne sige, at Modstanderne af de foreliggende Lovforslag, naar de gaar imod dem og vil søge at faa dem stemt ned, ogsaa paatager sig et Ansvar for, hvorvidt der skal ske nogen Ændring til det bedre med Hensyn til Brandfaren paa det kongelige Teaters Scene.

Der er fra forskellige Sider, ogsaa fra min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen, gjort meget alvorlige Henstillinger angaaende Spørgsmaalet om Brandsikringen i den nye Bygning, som skal opføres. Det ærede Medlem fremhævede, at de Krav, der fra Brandvæsenets Side stilles til den nuværende Regering i Anledning af de foreliggende Lovforslag, er ganske anderledes lemfældige end de Krav, der i sin Tid blev stillet til den socialdemokratiske Regering, da den havde forelagt Lovforslag vedrørende den samme Sag. Jeg tvivler ikke om, at det er rigtigt, det er rigtigt. Men det kan jo ikke forbavse det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen og mig. Vi ved jo saa udmærket godt, at der gælder to Slags Anskuelser indenfor Embedsmændenes Kreds: een Anskuelse, naar der sidder en socialdemokratisk

Regering, og en anden, naar det er en anden Regering, der er ved Magten. Det kan altsaa ikke forbavse det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen, lige saa lidt som det forbavser mig, at Brandvæsenet stiller langt mildere og lempeligere Fordringer til den nuværende Regering, end de stillede til den socialdemokratiske Regering.

Men naar der nu her i Rigsdagen i Anledning af Ildsfaespørgsmaalet i det hele taget fra en enkelt Side af Modstandere hæftes Betegnelsen Mordbrændere paa dem, der ikke vil stemme mod det foreliggende Lovforslag, saa synes jeg dog nok, det er et temmligt stift Stykke. Thi Sagen er jo den, at for Princippet i det foreliggende Lovforslag har Brandvæsenets to øverste Embedsmænd sagt god, og de Forhandlinger, der skal føres i Fremtiden vedrørende Enkelthederne, maa altsaa føres gennem Brandvæsenets øverste Embedsmænd og Ministeren. Hvis det saa ikke lykkes Ministeren at føre Sagen igennem, efter at Brandvæsenets øverste har erklæret sig enige i Princippet, bliver det virkelig Ministerens Skam. Hvis Ministeren forelægger et Forslag, og vi vedtager det, og det saa derefter ikke kan føres ud i Livet, fordi Ministeren ikke under Forhaandsundersøgelserne har opnaaet tilstrækkelig Sikkerhed, bliver det værst for Ministeren og ikke for os andre. Anderledes kan jeg ikke se paa det.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det Taarn, der skal opføres i Forbindelse med dette Byggeforetagende, er skønt eller mindre skønt, hæsligt eller grimt, vil jeg sige, at det er jo noget, der er delte Meninger om. Det gaar jo lige fra den Udtalelse, der er fremsat fra en saa stor Autoritet — skulde man mene — som Københavns Forskønnelsesforening, nemlig at Bygningsværket er ganske overordentlig egnet til at forøge Skønhedsindtrykket i denne By, og til den modsatte Yderlighed, idet man har brugt Udtryk som Skamstøtte og Silopakhus.

Jeg har ikke synderlig megen arkitektonisk Forstand, og det har ikke været afgørende for mig, om dette Bygningsværk blev arkitektonisk smukt eller ikke; det afgørende for mig har været, at vi ved Genneførelsen af dette Forslag fik Dobbelt-scenen. Men naar man nu udtaler sig saa stærkt mod dette Taarn, vil jeg dog gerne sige, at ogsaa paa dette Omraade maa man lægge det fulde Ansvar paa den højtærede Minister, thi under Forhandlingerne i Udvalget, hvor der blev talt om Ændringer af Bygningen, erklærede den højtærede Mini-